

Dubbelmoral med anor

Sveriges fenomenala comeback i förra veckans fotbollsmatch mot Tyskland från 0–4 till 4–4 vore förstås värt att skriva en kolumn om. Men tyvärr har toppsporten denna höst fått mera uppmärksamhet av andra skäl. Nej, jag avser inte här vårt inhemska ishockeyvåld, som faktiskt är en bekymmersam sak. Jag syftar på alla de gamla dopningsfall som av olika skäl just nu dyker upp i offentligheten och tvingar idrottsvänner att fundera på vad som är vettigt och värt att bevara i dagens toppsport.

Samtalsämnet är förstås inte nytt, men av någon anledning tenderar de flesta att gå efter annan snabbt förtränga uppdagade dopningsfall. Jag råkade jobba i Sverige vintern 2001 när i stort sett hela Finlands skidtrupp åkte fast för dopning. Medierna rev upp ofantliga rubriker och gjorde gällande att det hade avslöjats något oerhört. Jag gav en intervju i svensk radio i vilken jag konstaterade att ”det enda som överraskar mig är att någon är överraskad”.

Självklart fick jag skäll av sverigefinska patrioter, men nuförtiden är jag ännu mer förbryllad över all den skenhelighet som präglar diskussionen om dopning. Ett groteskt exempel på detta är den pågående häxjakten på den forne toppcyklisten Lance Armstrong. Han beskyldes redan under sin karriär regelbundet för dopning men har först nu kunnat fällas och fräntas alla sina sju Tour de France-segrar.

Det groteska är att man låter påskina att de övriga cyklisterna blev lurade på äran och pengarna eftersom de tävlade rent. Inget tyder dock på att så var fallet. En stor del av Armstrongs främsta medtävlare har redan tidigare åkt fast och föga överraskande har många av dem vittnat mot honom. Kort sagt handlar det om att ingen på länge har förmått vinna Tour de France med rent mjöl i påsen.

En skarpögd kritiker av dagens dopningsdebatt är den finländske historikern Erkki Vettenniemi, som anser att den i många avseenden påminner om tidigare årtiondens jakt på professionella idrottsmän. Löparkungen Paavo Nurmi åkte fast för smygprofessionalism redan 1932. Men även om penningströmmarna ständigt växte inom toppsporten dröjde det fram till 1980-talet innan amatörregeln slopades i olympiska sammanhang.

Vettenniemi skönjer en liknande dubbelmoral i dopningsdebatten. Nya och alltmer svårt påvisbara dopningsmetoder uppträffas ständigt, vilket gör att endast en del av fuskarna fastnar i dopningskontroller även om också de hela tiden förbättras. Samtidigt gör medier vanligtvis stora nyheter av enskilda fall utan att alls försöka placera dem i ett större mönster.

En drastisk slutsats av detta kunde vara att man borde ge upp kampen mot dopningen. Tanken är att medierna och sponsorerna då skulle tappa intresset för sporter där dopning har en klar effekt på utförandet. Frågan är dock om så verkligen skulle ske. Skräckvisionen är att dopningen därefter sprids också till i barn- och ungdomsidrotten.

Henrik Meinander, HBL 22.10.2012